

Overvejelse. Denne Enke søger Understøttelse, idet hun er bleven uheldigt stillet derved, at hendes Mand, som døde i Oktober Maaned i Fjor, af sin Gage ved sin Død havde hævet et Forskud paa Løn af 400 Kr. Dette Forskud kunde hun ikke tilbagebetale, og der blev saa gjort Udlæg i hendes Bo. Det er det, som Udvalget har ment var noget strengt overfor denne Enke. Det er jo sikkert, at Lønnen som Postkonduktør ikke er særlig stor. At Manden har trængt til Penge, er derfor forstaaeligt, og at han har søgt at faa Forskud, er der jo aldeles ikke noget uhelderligt i; da han saa døde, var der ikke tilstrækkelige Midler til, at Enken kunde tilbagebetale Forskuddet, og der blev altsaa gjort Udlæg. Det, hun har lidt ved denne Fremgangsmaade, kunde der maaske dog bødes paa ved, at der gives hende en Understøttelse een Gang for alle. Hun har en Pension paa 201 Kr., i Livrente har hun 131 Kr. og i Opdragelseshjælp til to Børn 96 Kr. Under Forhandlingerne med den højtærede Minister syntes jeg, at Ministeren var velvillig stemt overfor Tanken om at give hende enten helt eller delvis de 400 Kr., som hendes Mand havde optaget i Forskud. Andragerinden søger nu om at faa sin Pension forhøjet. I den Form have vi ganske vist ikke ment at kunne henvise Andragendet, derimod anbefaler Udvalget, at det henstilles til den højtærede Ministers Overvejelse, at der gives Andragerinden enten de 400 Kr. eller dog en Del deraf een Gang for alle. Jeg skal dermed anbefale Tingets Medlemmer at stemme for, at dette Andragende henvises til Indenrigsministerens Overvejelse.

Mortensen: Jeg har tilladt mig at stille et Ændringsforslag til Udvalgets Indstilling. Det angaar et Andragende fra fhv. Landpostbud C. P. Sørensen af Randers om Forhøjelse af den ham bevilgede aarlige Understøttelse. Jeg forstaa, at Udvalget har mange Sager at tage Stilling til, og at det derfor kan hænde, at den enkelte Sag kan komme til at glide lidt let igennem, uden at man faar set rigtigt paa den, uden at man bliver rigtig klar over den. Ud fra det Syn paa Tingene kan jeg forstaa, at Udvalget ikke har gjort nogen Indstilling her, men paa anden Maade vilde jeg heller ikke kunne forstaa det. Det er jo nemlig saa aldeles udenfor al Tvivl, at denne Andrager har lidt Uret, en Uret, som man har soleklar Pligt til at raade Bod paa, og jeg føler

mig overbevist om, at Udvalget, hvis det var kommet rigtig til Bunds i Sagen, absolut vilde have søgt at raade Bod paa denne Uret ved at henstille det til Ministerens Overvejelse, om man ikke kunde imødekomme dette Andragende.

Jeg skal nævne, at Andrageren, som er Skomager, i 1881 fik Ansættelse som Landpostbud i et Distrikt under Randers Postkontor. Han var da 33 Aar gammel og gik saa i nogle Aar dels som Landpostbud deroppe, dels som Reservepostbud fra selve Postkontoret. Men den forrige Postmester opfordrede ham saa til at gaa over under selve Postkontoret som Kassetømmer. Det var ikke noget, han havde fundet paa selv. Ifølge denne Opfordring flyttede han da over fra sin tidligere Stilling til at være Kassetømmer. Saa kom imidlertid Forandringen i Maj 1908, som gjorde, at han blev overflødig, da Postbudene herefter selv skulde tømme Postkasserne. Nu havde han altsaa været i Postvæsenets Tjeneste i henad 30 Aar, og han er bleven 60 Aar gammel. Manden er Skomager, men er ikke mere i Stand til at beskæftige sig ved sit Fag og er bleven sat ud af sin Beskæftigelse. Hvis han var bleven ved at være Landpostbud og ikke havde faaet denne Opfordring af Postmesteren til at blive Kassetømmer, vilde der nu have tilkommet ham en Pension paa 400 Kr. Men da han efterkom Postmesterens Opfordring, har han nu ikke nogen Berettigelse til Pension, og det kan dog ikke siges at være Mandens Skyld. Jeg synes derfor, man absolut har en moralsk Pligt til at skaffe ham en lignende Pension som den, han vilde have faaet, hvis han ikke havde efterkommet den Opfordring, der stilledes ham af hans Chef. Naturligvis kan der kun være Tale om en moralsk Pligt; var det en juridisk Ret, Manden havde, var der jo andre Veje at gaa. Jeg kan ikke andet end tro, at saavel den højtærede Minister som ogsaa Udvalget ikke kunne være imod, at denne Sag tages op til Overvejelse, saa at der indrømmes ham denne Ret.

Nu har Udvalget ganske vist ikke gjort nogen Indstilling, men jeg ved, at den højtærede Minister er lydhør for ethvert rimeligt Ønske, og jeg anmoder derfor — jeg vil gerne udbede mig Ministerens Opmærksomhed et Øjeblik —, jeg anmoder derfor paa det indstændigste den højtærede Minister om, at han under Hensyn til det moralske Krav, som denne Mand aabenbart har, til Trods for at Ud-